

4. Članak 1. točku 11. Direktive 98/34/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 22. lipnja 1998. o utvrđivanju postupka osiguravanja informacija u području tehničkih normi i propisa, kako je izmijenjena Direktivom Vijeća 2006/96/EZ od 20. studenoga 2006., treba tumačiti na način da:
- odredbe nacionalnog zakonodavstva kojima se upeterostručuje iznos paušalnog poreza na iskorištavanje automata za igre na sreću u igračnicama i usto uvodi proporcionalni porez na tu djelatnost ne predstavljaju „tehničke propise” u smislu navedene direktive i da
 - odredbe nacionalnog zakonodavstva kojima se zabranjuje iskorištavanje automata za igre na sreću izvan casina predstavljaju „tehničke propise” u smislu navedene odredbe, čiji se nacrti moraju dostaviti Komisiji u skladu s člankom 8. stavkom 1. podstavkom 1. navedene direktive.
5. Svrha članka 56. UFEU-a jest dodjela prava pojedincima, tako da njihova povreda od države članice, uključujući i zakonodavnom djelatnošću, dovodi do nastanka prava pojedinaca da od te države članice dobiju naknadu pretrpljene štete, ako je navedena povreda dovoljno ozbiljna i ako postoji izravna uzročna veza između povrede obveze države i pretrpljene štete, što je nacionalni sud dužan provjeriti.
6. Svrha članaka 8. i 9. Direktive 98/34, kako je izmijenjena Direktivom 2006/96, nije dodjela prava pojedincima, tako da njihova povreda od države članice ne dovodi do nastanka prava pojedinaca da od nje temeljem prava Unije dobiju naknadu štete pretrpljene tom povredom.
7. Činjenica da se nacionalna zakonodavstva kakva su ona iz glavnog postupka odnose na područje koje potpada pod nadležnost država članica ne utječe na odgovore koje treba dati na pitanja suda koji je uputio zahtjev.

⁽¹⁾ SL C 142, 12.5.2014.

Presuda Suda (drugo vijeće) od 11. lipnja 2015. – Association médicale européenne (EMA) protiv Europske komisije

(Predmet C-100/14 P) ⁽¹⁾

(Žalba — Arbitražna klauzula — Ugovori Cocoon i Dicoems, zaključeni u okviru šestog okvirnog programa za istraživanje, tehnološki razvoj i demonstracijske aktivnosti kao doprinosa stvaranju europskog istraživačkog prostora i inovacijama (2002.–2006.) — Nepravilnosti — Neprihvatljivi troškovi — Raskid ugovorâ)

(2015/C 270/12)

Jezik postupka: talijanski

Stranke

Žalitelj: Association médicale européenne (EMA) (zastupnici: A. Franchi, L. Picciano i G. Gangemi, *avvocati*)

Druga stranka u postupku: Europska komisija (zastupnici: S. Delaude i F. Moro, agenti uz asistenciju D. Gullo, odvjetnik)

Izreka

1. *Žalba se odbija.*
2. *Association médicale européenne (EMA) se nalaže snošenje troškova.*

⁽¹⁾ SL C 129, 28.4.2014.

Presuda Suda (osmo vijeće) od 11. lipnja. 2015. (zahtjev za prethodnu odluku koji je uputio Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa – CAAD) (Portugal) – Lisboagás GDL, Sociedade Distribuidora de Gás Natural de Lisboa SA protiv Autoridade Tributária e Aduaneira

(Predmet C-256/14) ⁽¹⁾

(Zahtjev za prethodnu odluku — Porez na dodanu vrijednost (PDV) — Direktiva 2006/112/EZ — Članci 9. i 73., članak 78. prvi stavak točka (a) i članak 79. prvi stavak točka (c) — Oporezivi iznos — Uključenje iznosa davanja lokalnim vlastima za uporabu podzemlja koja plaća društvo koncesionar plinske distribucijske mreže u oporezivi iznos PDV-a koji se primjenjuje na usluge koje to društvo isporučuje društvu kojemu je povjerena prodaja plina)

(2015/C 270/13)

Jezik postupka: portugalski

Sud koji je uputio zahtjev

Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa – CAAD)

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: Lisboagás GDL, Sociedade Distribuidora de Gás Natural de Lisboa SA

Tuženik: Autoridade Tributária e Aduaneira

Izreka

Članak 9. stavak 1., članak 73., članak 78. prvi stavak točku (a) i članak 79. stavak 1. točku (c) Direktive Vijeća 2006/112/EZ od 28. studenoga 2006. o zajedničkom sustavu poreza na dodanu vrijednost treba tumačiti na način da iznos davanja poput onih u glavnom postupku, koji lokalnim vlastima plaća društvo koncesionar plinske distribucijske mreže zbog korištenja dobara navedenih vlasti u općoj uporabi i koji potom prenosi na drugo društvo kojemu je povjerena prodaja plina, a ono potom prenosi na krajnje potrošače, treba biti uključen u oporezivi iznos PDV-a koji se primjenjuje na pružanje usluga prvog društva drugom.

⁽¹⁾ SL C 303, 8.9.2014.